

dan Forandring af en Gjenstands Beskaffenhed, at den ikke længere er brugelig til det, hvortil den oprindeligt var bestemt. Derfor man f. Ex. kaster et Dokument i Kassekassen; og lader Luerne fortære det, er det tilintetgjort som Dokument, og det er det, man mener i Almindelighed, naar man siger, at det er tilintetgjort. Der er selvfølgelig Nester tilbage deraf; skøndt i meget forandret Skikkelse; men dette lader sig paa ingen Maade anvende paa Gifte. Arsenik f. Ex. kan man vel putte i Kassekassen; det vedbliver at være Arsenik alligevel. Og at lade Politiet tilintetgjøre et større Parti deraf er en meget betænkelig Sag. Det er nødvendigt at sætte en anden Bestemmelse ind; paa et andet Sted i Lovforslaget findes der for et analogt Tilfælde en anden Bestemmelse. Det hedder nemlig der, at den private Mand, som har en Gift, for hvilken han ikke længer finder nogen Anvendelse, skal være berettiget til at give den til Apothekere, der ere forpligtede til at modtage den. Det er en meget bedre Udvei, saa maa Apothekeren sørge for, hvorledes Giften fremtidig skal behandles, men at lade navnlig større Kvanta Arsenik tilintetgøres af Politiet kan slet ikke gaa. Jeg vilde finde det rimeligere at afhænde det til en Apotheker eller til den eller dem, der ere berettigede til at handle med Gift. — Lovforslagets § 6 har uidentivul under sin Bestrelbelse for at være kort faaet en mindre tydelig Affattelse i den første Del af samme. Jeg antager, at Meningen er den, at der til Udlevering af Gift skal i alle Tilfælde kræves en skriftlig Rekvifition; men at denne skriftlige Rekvifition kan udtledes under forskjellige Vilkaar, efterfom det er Læger, Dyrlæger og Landlæger, eller det er Andre, der rekvirere. I det sidste Tilfælde skal Dyrigheden give Paategning paa Rekvifitionen og være berettiget til at negte den. Læger jeg ikke feil i, at det er Meningen, vilde det være heldigt, at der foretoges en Omredaktion, hvorved det tydeliggjøres. Jeg vil imidlertid gjøre den Realitetsbemærkning derimod, at jeg ikke ser nogen Grund til at blive staaende ved autoriserede Læger, Dyrlæger og Landlæger som de Personer, der ere berettigede til selvstændig at rekvirere Giften, naar man i § 2 er gaaet videre med Hensyn til dem, der have Ret til at indforfkrive Gift. I § 2 har man jo indrømmet ogsaa Forstanderne for kemiske Laboratorier, for videnskabelige Museer og Fabrikanten Ret til egen Brug at indføre Gifte og have de Ret til det, synes jeg ogsaa, at de maa have Ret til at rekvirere Gift fra Apothekernes. Det ene maa jo upaatvivlelig blive en Følge af det Andet. Jeg vil henstille dette til nærmere Overveelse. — Der er endnu en Bemærkning, jeg skal tillade mig, og som jeg nærmest knytter til Tanken i § 14, der giver

Forrifter for, hvorledes der skal forholdes med en hel Mængde Fabrikata, til hvilke der kunde være Tale om at anvende giftige Stoffer, og til Slutning tales der om Farvning af Konditorifager. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at det ibetmindste er en almindelig Mening, at der ogsaa i afskillige Tilfælde anvendes Gift til Næringsmidler. Da disse i smaa Kvantiteter kunne anvendes som Lægemidler, er det jo heller ikke noget Urimeligt, at Gift i meget smaa Kvantiteter kunde anvendes til Lægemidler — jeg har Grund til at tro eller antager at vide, at det stundom sker — men jeg saaner nogen Bestemmelse i Lovforslaget derom. Jeg tillader mig da at spørge: Er det Meningen, at det i alle Tilfælde skal være forbudt at anvende Gift, og da hvilke Gifte, ved Tilberedelsen af Lægemidler, eller, hvis det er tilladt, vil det da ikke være hensigtsmæssigt at angive, hvor store Kvantiteter der maa anvendes? Og dersom det bliver forbudt i det Hele at anvende Gifte, vilde vel denne Lov, der handler om Anvendelsen af Gifte, ogsaa være et passende Sted til at optage et saadant Forbud.

Justitsministeren (M. Lemann): Jeg skal først bemærke, at forsaavidt man maatte ønske at gjøre sig nærmere bekendt med de fremmede Lovbestemmelser, som under Diskussionen ere paa-beraabte, vilde disse selvfølgelig kunne stilles til det Udvalgs Disposition, der formodentlig bliver nedsat i denne Sag. Men forresten vilde jeg finde det at gaa for vidt i Henseende til at sætte Rigsdagens Omkostningskonto — og Regeringens ligeledes — i Bevægelse, om man vilde forsyne ethvert Lovforslag med Dverføttelser af alle mulige fremmede Love eller ialtfald af mange fremmede Love. Jeg tror, at, hvorvidt man vil gjøre Sligt eller ikke, maa noget afhænge af de Gjenstandes Bigtighed, som der er Spørgsmaal om, saavel som ogsaa af, i hvilken Grad det er af afgjørende Betydning; hvorledes det er ordnet andetsteds, og det tror jeg ikke i nærværende Tilfælde er af saa overordentlig stor Betydning. Jeg kan i den Henseende tildelels henholde mig til, hvad det ærede kongevalgte Medlem (Fischer) yttrede. Jeg tror, at man ved Ordningen af et saadant Anliggende som dette vesentlig maa se paa vore egne Forhold, og hvad de kræve, og særlig naturligtvis paa, hvilken Ordning der passer ind i og er mulig efter den hele Ordning af Medicinal- og Apothekervæsenet og Afgangen til Materialisthandelen o. desl. Men, som sagt, de paagældende Lovbestemmelser kunne jo blive stillede til et eventuelt Udvalgs Disposition. Hvad iøvrigt de Bemærkninger angaar, der ere fremkomne ved Lovforslaget, da høre de jo alle til den Slags mindre Detailbemærkninger, som naturligt vilde